

Arrest

nr. 327 096 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2024 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 1997.

1.2. Verzoeker verliet in de zomer van 2013 zijn herkomstland, waarna hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indient.

1.3. Verzoeker wordt op 6 augustus 2019 door de rechtbank van München in hoger beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en drie maanden wegens het toebrengen van gevaarlijk lichamelijke letsel, waarbij voor de straftoemeting rekening wordt gehouden met de veroordeling tot negen maanden gevangenisstraf wegens het aanvallende gedrag van wetshandhavers, in combinatie met beledigend gedrag in drie afzonderlijke gevallen in combinatie met opzettelijk lichamelijke letsel.

1.4. De Duitse asielinstanties nemen op 2 januari 2020 een beslissing waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt verklaard, omdat voldaan is aan de uitsluitingscriteria.

1.5. Verzoeker dient op 5 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Verzoeker wordt op 23 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 september 2024 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de minderheidsgroep Gabooye, subclan Tumul. U bent geboren op 5 januari 1997 in de stad Beledweyne, gelegen in het gelijknamige district gelijknamige in de provincie Hiraan in Somalië. Op driejarige leeftijd verhuisde u naar Halgan, eveneens gelegen in het district Beledweyne. Daar woonde u tot aan uw vertrek uit Somalië.

U en uw gezinsleden kregen te maken met beledigingen en discriminatie omdat jullie behoorden tot een minderheidsgroep. Op een gegeven dag kwamen leden van Al-Shabaab bij uw vader. Ze wilden dat hij met hen samenwerkte. Uw vader vroeg bedenktijd. De dag erna kwamen de leden van Al-Shabaab opnieuw langs. Uw vader deelde hen mee dat hij niet met hen zou samenwerken, waarop hij werd meegenomen en gedood. Nadat jullie het lichaam van uw vader hadden gevonden en begraven, kwam Al-Shabaab opnieuw langs bij u thuis. Ze bedreigden uw moeder en zeiden dat ze u wilden of dat u anders het lot van uw vader te wachten stond. Daarop besloot uw moeder u het land uit te sturen. De dag erna verliet u Halgan. Het was toen juni of juli 2013. U reisde via Ethiopië, Soedan en Libië naar Europa. Via Italië en Oostenrijk kwam in april in Duitsland terecht, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende en waarvoor een definitieve beslissing viel in januari 2020.

In de jaren na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming woonde u in verschillende jeugdzorginstellingen. De jeugdzorg werd echter beëindigd omdat u de regels overtrad en op 18-jarige leeftijd eindigde de jeugdhulpverlening voorgoed. U kwam meermaals in aanraking met het gerecht omwille van ongeoorloofd bezit van en illegale handel in verdovende middelen en het toebrengen van ernstige letsels. U liep verschillende veroordelingen op en kwam meermaals in de gevangenis terecht. Op 6 augustus 2019 werd u in hoger beroep door de rechtbank van München I (Ref. 1 JNs 456 Js 181956/18 jug) veroordeeld tot een totale gevangenisstraf van één jaar en drie maanden wegens het toebrengen van gevaarlijk lichamelijk letsel. Deze veroordeling kwam tot stand op basis van twee strafbare feiten die u pleegde: Één waarbij u slagen en verwondingen toebreacht samen met een andere beschuldigde aan een derde en een ander feit waarbij u slagen en verwondingen toebreacht aan ordehandhavers. Op 2 januari 2020 wezen de Duitse asielinstanties uw verzoek om internationale bescherming af als kennelijk ongegrond overeenkomstig artikel 30, lid 2 van de Duitse asielwet. In uw geval werd besloten dat er voldaan werd aan de uitsluitingscriteria van artikel 60, lid 8, derde zin, waardoor het recht op de vluchtelingenstatus en op erkenning van het recht op asiel vervalft indien de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving. Ook werd u uitgesloten van subsidiaire bescherming, aangezien er ernstige redenen waren om aan te nemen dat u een ernstig strafbaar feit pleegde en er dus was voldaan aan de uitsluitingsgronden van artikel 4, lid 2, zin 1, punt 2, van de asielwet.

Op 4 augustus 2021 kwam u aan in België en op 5 augustus 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u Al-Shabaab en vreest u eveneens te worden vervolgd omwille van uw seksuele geaardheid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen

55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; "

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Meer bepaald moet worden gewezen op uw veroordeling in beroep door de rechtbank/Landgericht van München I (Ref. 1 JNs 456 Js 181956/18 jug) op 6 augustus 2019 tot een totale gevangenisstraf van één jaar en drie maanden wegens het toebrengen van gevaarlijk lichamelijk letsel. In eerste aanleg werd u door het kantongerecht München (A:z.. 1024 L 456 Js 181956/18 jug) schuldig bevonden aan gevaarlijk lichamelijk letsel en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden. De feiten waarvoor u veroordeeld werd, speelden zich af in de nacht van 19 op 20 augustus 2018 toen u en andere veroordeelde, beiden beschonken, een man genaamd Marc H. ontmoette in de S-Bahn, waarna een ruzie ontstond waarbij M. H. in de klappen deelde. De andere veroordeelde trok zijn leren riem uit zijn broek en sloeg M. H. daarmee, waarbij hij zijn bovenarm raakte. Onmiddellijk daarna sloeg u het slachtoffer met een riem voorzien van imitatiekogelhulzen. Het slachtoffer liep daarbij aanzienlijke verwondingen op alsmede duidelijke zwellingen en roodheid op zijn linkerbovenarm en rug.

De rechtbank/Landgericht van München I (zaak nr. 1 JNs 456 Js 181956/18) veroordeelde u in beroep uiteindelijk tot een totale gevangenisstraf van één jaar en drie maanden, rekening houdend met een eerder vonnis van de rechtbank van München (zaak nr. 825 Os 246 Js 190104/18) van 12 februari 2019 waarin u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden voor het aanvallen van wetshandhavers in combinatie met beledigend gedrag in drie afzonderlijke gevallen in combinatie met opzettelijk lichamelijk letsel. Het vonnis van de rechtbank München (zaak nr. 825 Os 246 Js 190104/18) had betrekking op feiten die zich op 12 september 2018 afspeelden, toen politieagenten POMin W. en POKin T. naar de Forstenrieder Allee J 4 in München werden geroepen voor een vechtpartij waarbij u aanwezig was. Daar rende u op POMin W. af en duwde haar met alle macht tegen de dienstauto zonder enige gegronde reden. POMin W. kon zichzelf echter nog tegenhouden zodat zij niet viel. Onmiddellijk daarna probeerde u ook POKin T. te duwen, die u kon ontwijken. Nadat de andere politieagenten PHMin M. en PHM R. waren gearriveerd, benaderde u PHM R. en spuugde meerdere malen in zijn gezicht en op zijn kleding. U handelde met de bedoeling uw gebrek aan respect jegens PHM R. te uiten. PHM R. moest u vervolgens in de boeien slaan vanwege uw agressiviteit. Daarbij beledigde u de aanwezige politieagenten, POMin W., POKin T. en PHMin M. met de woorden "hoeren", "bitches" en "cunts". Ook probeerde u de agenten te bespugen, zodat u een spuugdoek moest worden omgedaan. Daarbij sloeg u herhaaldelijk met uw hoofd richting POMin W. en probeerde u haar zonder gerechtvaardigde reden te verwonden. POMin W. kon echter ontwijken en raakte niet gewond. U kalmeerde niet en probeerde de agenten met de voeten te schoppen. U moest geboeid worden. U verzette zich daar hevig tegen en probeerde met al uw kracht de politieagenten te weerstaan en u uit hun greep te wurmen. Ook in de politieauto probeerde u onophoudelijk met uw hoofd en geboeide voeten te woelen. Daarbij richtte u zich op en sloeg POKin T. met de geboeide handen en voeten zonder gerechtvaardigde reden. Zoals u had bedoeld of althans hebt aanvaard, liep POKin Ch. een bloedige schram op aan zijn linkeronderarm, een hematoom en een lichte zwelling. Daarnaast liep POKin Ch. ook een pijnlijk hematoom op zijn linkerknie op. U handelde met de bedoeling de politieagenten het optreden te beletten of althans aanzienlijk te bemoeilijken.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

In dit verband moet vooreerst worden gewezen op de strafmaatrichtlijnen in het kader van de opeenvolgende vonnissen naar aanleiding van de bovenvermelde feiten waarvoor u veroordeeld werd. De rechtbank van

München (zaak nr. 1024 Ls 456 Js 181956/18 kan; blz. 12 van het vonnis) stelde dat de gevolgen van het letsel voor de benadeelde, die niet onaanzienlijk waren, als verzwarende factoren moesten worden beschouwd. Ook het feit dat u een strafblad had en dat u in het kader van een openlijke veroordeling had gehandeld, had een verzarend effect. Het desbetreffende vonnis was slechts tweeëneenhalve maand voor het betrokken strafbare feit uitgesproken.

Uit het vonnis van de rechtbank van München van 12 februari 2019, kenmerk 825 Ds 246 Js 190104/18, blijkt dat uw bovengemiddelde, zeer agressieve gedrag tegenover de politieagenten in uw nadeel werd meegewogen. Ook was het in uw nadeel dat u in één handeling meerdere strafbare feiten had gepleegd. Bovendien had u reeds een strafblad ten tijde van het delict en was u op 5 juli 2018 vrijgelaten uit de gevangenis. U pleegde de nieuwe strafbare feiten amper twee maanden na uw vrijlating. Ook de hoge recidivegraad was hierbij van belang.

In het vonnis van de rechtbank van München (kz. 1 JNs 456 Js 181956/18 jug) van 6 augustus 2019, waarin ook rekening gehouden werd met de feiten tegen de politieagenten, wordt gesteld dat het in uw nadeel was dat beide feiten niet alleen in open hechtenis werden gepleegd, maar ook pas twee respectievelijk drie maanden na de veroordeling tot de vrijheidsstraf op grond van een eerdere veroordeling, BZR nummer 2. Voorts woog tegen u mee dat het in beide gevallen opnieuw ging om delicten met lichamelijk letsel, waarop ook de eerdere veroordeling op grond van BZR nummer 2 betrekking had, en dat deze zich telkens kenmerkten door een grote kans op agressie van uw kant.

Dat de hierboven beschreven handelingen als een ernstig misdrijf in de zin van voormeld artikel 1, par. F, lid b moeten worden beschouwd, blijkt vooreerst uit het feit dat op basis hiervan de Duitse asielinstanties uw verzoek om internationale afsloten met een beslissing tot kennelijk ongegrond waardoor u werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en eveneens werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. U werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus aangezien in Duitsland het recht op de vluchtelingenstatus en op erkenning van het recht op asiel vervalt indien de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving. Dit omwille van het feit dat u door de rechtbank/Landgericht München I (zaak nr. 1 JNs 456 Js 181956/18 jug) op 6 augustus 2019 tot één jaar en drie maanden werd veroordeeld én er een voldoende concreet recidiverisico kon worden aangenomen. Daarnaast werd u ook uitgesloten van de subsidiaire bescherming aangezien er ernstige redenen waren om aan te nemen dat u een ernstig strafbaar feit pleegde en er werd voldaan aan de uitsluitingsgronden van artikel 4, lid 2, zin 1, punt 2, van de asielwet. De redenering luidde als volgt:

“Er kunnen verschillende criteria worden gebruikt om de ernst van een strafbaar feit in de zin van afdeling 4 (2) SaQ 1 nr. 2 AsylG te beoordelen. Daartoe behoren de ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, individuele veroordelingsfactoren, wettelijke strafmaten en de overweging of het strafbare feit in kwestie ook in andere rechtsstelsels overwegend “als een ernstig strafbaar feit wordt beschouwd” (zie HvJ EG, arrest van 13 september 2018, C- 369/17). De beoordeling van het door de aanvrager gepleegde strafbare feit als een ernstig strafbaar feit wordt ook duidelijk tegen de achtergrond van de nieuwe bepaling van artikel 54, lid 1, nr. 1a AufenthG, volgens welke een belang bij uitzetting bijzonder ernstig is wanneer de vreemdeling is veroordeeld voor een of meer opzettelijke misdrijven tegen het leven, de lichamelijke integriteit, seksuele zelfbeschikking, eigendom of verzet tegen ordehandhavers en is veroordeeld tot ten minste een jaar gevangenisstraf of jeugddetentie, op voorwaarde dat het misdrijf is gepleegd met geweld, met gebruik van bedreiging van het leven of de lichamelijke integriteit of met sluwheid of een misdrijf is volgens § 177 StGB. Deze beoordeling door de wetgever maakt ook duidelijk dat het door verzoeker gepleegde - en dienovereenkomstig door de rechter bestraft - strafbare feit een ernstig strafbaar feit is in de zin van § 4 lid 2 zin 1 nr. 2 AsylG, zie VG München, arrest van 03.00.2017 - M 4 K 16.31018). Het verlenen van subsidiaire bescherming werd daarom uitgesloten.”

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt in ieder geval dat u meermaals rechtstreeks betrokken was bij het gebruik van zwaar fysiek geweld en hiervoor meermaals veroordeeld werd. Het op ernstige wijze schenden van de fysieke integriteit van derden kan niet anders dan als ernstig beschouwd worden. Bovendien kan aangenomen worden dat meerdere van de gehanteerde methoden (opzettelijk schoppen, duwen en slaan) een grote kans op ernstige verwondingen voor de slachtoffers met zich meebrengen. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat in België het opzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel als een ernstig misdrijf wordt beschouwd, te meer indien de schuldige handelde met voorbedachten rade en de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben of zware verminking tot gevolg hebben (Strafwetboek, Titel VII, Hoofdstuk 1, Afdeling II ‘Opzettelijk doden, niet doodslag genoemd, en opzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel’, artikel 398, 399 en 400). De gevangenisstraffen voor dergelijke misdrijven lopen van 6 maanden tot 10 jaar.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en

het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit bovenstaande uittreksels uit de vonnissen blijkt dat het u zich schuldig gemaakt hebt aan feiten die gekwalificeerd kunnen worden als gemeenrechtelijke criminaliteit. Uit uw verklaringen noch de documenten in uw administratief dossier blijkt dat politieke drijfveren hier aan de basis van lagen.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. Deze vonden plaats voor uw verzoek om internationale bescherming in België, op 5 augustus 2021.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. Uit de Duitse gerechtelijke documenten in het administratieve dossier blijkt dat u de feiten met betrekking tot de politieagenten en de heer M. H. ook toegaf.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.** U haalt geen elementen aan als verschoningsgrond. U stelt enkel dat u niet begreep waarom u een negatieve beslissing van Duitsland kreeg waardoor u het land moest verlaten en niets slechts over Duitsland kan zeggen (CGVS II, p. 16-17).

Dat u volgens uw raadsman geen gevaar (meer) zou vormen voor de samenleving (CGVS I, p. 22-23), verhindert geenszins de toepassing van de uitsluitingsclausules. Nog daargelaten de vraag of u werkelijk geen actueel gevaar voor de samenleving meer zou vormen, dient er op te worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest K. en H.F. van 2 mei 2018 (gevoegde zaken C 331/16 en C 366/16) uitdrukkelijk bepaalde dat **de uitsluiting van de vluchtelingenstatus (op grond van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn) niet afhankelijk gesteld kan worden van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst, omdat een dergelijke voorwaarde niet verenigbaar zou zijn met de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausules (randnummer 50) Naar analogie kan hetzelfde gesteld worden voor wat betreft de uitsluiting van de subsidiaire bescherming.**

Het feit dat u uw straf al hebt uitgezeten in Duitsland, verhindert in casu niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming. Het doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke reden een beletsel kan vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Zo kon u niet aannemelijk maken dat uw vader gerekruteerd en gedood werd door Al-Shabaab en u vervolgens eveneens zou zijn gerekruteerd. Uw verklaringen over de gedwongen rekrutering van uw vader waren niet alleen zeer onwaarschijnlijk aangezien rekruteringen onder dwang veeleer uitzonderlijk voorkomen in bepaalde omstandigheden en hierbij vooral jongeren worden geviseerd. Uw verklaringen over de rekrutering en de dood van uw vader zijn bovendien niet geheel eensluidend met uw opeenvolgende verklaringen hierover in

België en in Duitsland. Daarnaast was ook uw rekrutering door Al-Shabaab ook bijzonder onwaarschijnlijk in de door u geschetste omstandigheden. Daarnaast kon u niet aannemelijk maken dat u dermate gediscrimineerd werd als lid van de beroepsgroep Gabooye dat dit gekwalificeerd kon worden als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot maakte u niet aannemelijk dat u homoseksueel bent. Uw verklaringen over de omstandigheden waarin u uw eerste en enige langdurige (seksuele) relatie met een man had in uw dorp van herkomst waren zeer vaag en onwaarschijnlijk. Daarnaast leek het hoogst onwaarschijnlijk dat u ondanks dat u in Somalië al beseftte dat u op mannen viel later in Duitsland en België, waar u een grotere vrijheid had op vlak van sociale omgang en seksuele relaties, geen relaties ontwikkelde of seksuele contacten met mannen had op een eenmalig contact na met een man in Duitsland waarvoor u betaald werd. Ook bleek u niet goed op de hoogte te zijn van de wetgeving omtrent homoseksualiteit in Somalië. Voorts brengt u geen elementen aan die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. De veiligheidssituatie in Somalië noopt niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1.F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker geeft aan niet te ontkennen dat hij in Duitsland verschillende feiten pleegde, maar stelt zijn volledige straf te hebben uitgezeten en zijn spijt te hebben betuigt. Hij geeft aan dat hij jong en dronken was, evenals worstelde met zijn geaardheid, waardoor hij zijn emoties van frustraties niet goed kon reguleren. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de uitsluiting dient te staven en aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een gevaar vormt voor de nationale veiligheid en gezondheid. Hij stelt: *"In casu is dat absoluut niet het geval. Er moet rekening worden gehouden met de volgende factoren bij de toepassing van de uitsluitingsclausule: de aard van de handeling, de daadwerkelijk toegebrachte schade, de vorm van de procedure die wordt gebruikt om het misdrijf te vervolgen, de aard van de straf en of de meeste landen het als een ernstig misdrijf zouden beschouwen. Zo zouden moord, verkrachting en gewapende overvallen ongetwijfeld als ernstige misdrijven worden beschouwd in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie. Echter, verzoekende partij heeft nooit de intentie gehad om een moord te plegen, zij heeft nooit gebruik gemaakt van een moordwapen bij het overtreden van de wet en tijdens het laatste incident bevond zij zich niet in een nuchtere staat. Wat betreft het eerste incident met de Duitse veiligheidsdiensten heeft verzoekende partij duidelijk verklaard dat haar intentie was om het optreden van de agenten te bemoeilijken en niet meer dan dat. Het is dan ook niet redelijk om de feiten gepleegd in Duitsland gelijkwaardig te stellen met ernstige misdrijven zoals moord of gewapende overvallen of zelfs terrorisme."*

Verzoeker benadrukt de moeilijke situatie waarin hij zich bevond, waarbij hij in Duitsland een brede Somalische kring had, waardoor hij ook daar in angst leefde en niet durfde uit te komen voor zijn geaardheid. Hij stelt dat: *"Uit de beslissing blijkt klaarblijkelijk dat verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van de gebeurtenissen en het feit dat verzoekende partij hierover eerlijk is geweest en zich in België wel steeds goed heeft gedragen vanaf haar aankomst op 5 augustus 2021"*

Verzoeker vraagt een tweede kans en benadrukt opnieuw dat hij de ernst van de feiten niet ontkend, maar dat tevens rekening moet worden gehouden met de verzachtende omstandigheden. Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt verder: *"Bovendien heeft verzoekende partij zich sinds haar vrijlating ingezet ten einde zich te herintegreren in de maatschappij en niet afhankelijk te zijn van de overheid. Zij heeft zich in België steeds als goede burger gedragen. Zij levert goed werk en heeft hier nog geen enkele criminele feiten gepleegd. Verzoekende partij legt een verklaring neer van haar werkgever waarin haar goede inburgering wordt bevestigd alsook een blanco strafregister. (stukken 3 en 4) In casu dient rekening gehouden te worden met*

de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving, wat niet op afdoende wijze gebeurde." Hij citeert uit rechtsleer aangaande de invulling van het begrip gevaar voor de samenleving en bijzonder ernstig misdrijf.

Verzoeker gaat ten slotte in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Aanvullende nota

Verzoeker heeft op 26 maart 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt.

4. De beoordeling

4.1. Het juridisch kader

4.1.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

4.1.2. In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de verwerende partij in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 51).

4.1.3. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. *'boven elke redelijke twijfel verheven'*, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er *'ernstige redenen zijn om aan te nemen'* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er *'ernstige redenen'* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, par. 95; EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p. 55-57). De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, "Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", 2003, § 35).

4.1.4. Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtstelsel, waarbij sommige stelsels elke

handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een 'misdrijf', terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handeling betreft het opzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel, wat in België strafbaar worden gesteld in artikel 398 van het Strafwetboek.

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

4.1.5. Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip '*sui generis*' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Vluchtelingenverdrag noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, als volgt: *"de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt"* (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 36) (hierna: het arrest Ahmed). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus. In het arrest Ahmed heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat *"de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen."* (HvJ, C-369/17, pt. 55). Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis", dat de aanbeveling bevat *"dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)"* (HvJ C-369/17, pt. 56).

Het Hof van Justitie heeft hierbij verder aangegeven dat: *"Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf” weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig” daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd"* (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L. tegen Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, , pt. 31). In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van de UNHCR van februari 2019, getiteld *"Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen"*, waar in punt 157 met

betrekking tot artikel 1, afdeling F, onder b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, onder b), van richtlijn 2011/95 – te lezen staat dat “[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen”. Het Hof van Justitie vervolgt dat het rekening houdend met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12 lid 2, b) van de Kwalificatierichtlijn, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt aldus één van de elementen waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

4.2. De toepassing *in casu*

4.2.1. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich voor de uitsluiting van verzoeker op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, heeft gebaseerd op het volgende strafrechtelijke incident in Duitsland: de veroordeling in beroep door de rechtbank van München *dd.* 6 augustus 2019 tot een gevangenisstraf van één jaar en drie maanden wegens het toebrengen van gevaarlijk lichamelijk letsel. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat voormeld arrest kadert in een beroepsprocedure, waarbij verzoeker de opslorping verzoekt van de volgende straffen: (i) gevangenisstraf van tien maanden wegens het toebrengen van gevaarlijk lichamelijk letsel, opgelegd bij vonnis van 28 januari 2019 en (ii) gevangenisstraf van negen maanden voor het aanvallen van wetshandhavers in combinatie met beledigend gedrag in drie afzonderlijke gevallen in combinatie met opzettelijk lichamelijk letsel, opgelegd bij vonnis van 12 februari 2019. Uit het arrest van 6 augustus 2019 blijkt dat verzoeker zijn beroep beperkte tot een verzoek tot opslorping van de straftoemeting, waarbij hij beruste in de door de in eerste aanleg gedane vaststellingen inzake de schuld en kwalificatie van het misdrijf.

4.2.2. Wat betreft achterliggende feiten van de hierboven vermelde strafrechtelijke antecedenen blijkt uit het rechtsplegingsdossier als volgt:

(a) met betrekking tot de feiten in het vonnis van 28 januari 2019:

Verzoeker geraakte tijdens de nacht van 19 op 20 augustus 2018, tezamen met een metgezel, in dronken toestand verzeild in een discussie met het slachtoffer H., waarbij wederzijdse beledigingen werden geuit. In het station treffen de betrokken elkaar weer, waarbij verzoekers kompaan het slachtoffer H. op de onderarm raakt met een broeksriem en verzoeker het slachtoffer H. raakt met riem voorzien van imitatiekogelhuizen op de rug. Bij tussenkomst van de politie werd een alcoholmeting uitgevoerd, waarbij verzoeker een alcoholintoxicatie van 1,49‰ werd vastgesteld. Wat betreft de straftoemeting, verwijst de Raad naar wat hieromtrent in de beroepsprocedure werd uiteengezet door de rechtbank van München (zie *supra*).

(b) met betrekking tot de feiten in het vonnis van 12 februari 2019:

De politiediensten werden op 12 september 2018 in de avond opgeroepen vanwege een vechtpartij, waar verzoeker aanwezig was. Verzoeker rende naar politieagente W. en duwde haar met volle kracht tegen de buik. Politieagente W. kon voorkomen dat zij viel. Vervolgens trachtte verzoeker politieagente K. te duwen, doch zij kon dit ontwijken. Bij aankomst van versterking, spuugde verzoeker meerdere keren in het gezicht en op de kleren van politieagent R., met de intentie zijn gebrek aan respect te tonen. Verzoeker werd in de boeien geslagen, waarna hij de aanwezige politieagenten beledigde om zijn minachting te tonen. Verzoeker probeerde politieagente W. te slaan, maar zij kon hem ontwijken. Verzoeker, die de hele tijd niet kalmeerde, moest een spuugbeschermingskapje worden opgezet en diende tevens fysiek te worden benaderd om hem onder controle te krijgen. Ook op het politiebureau trachtte verzoeker voortdurend met zijn hoofd en vastgebonden voeten te woelen en sloeg hij politieagent T. met zijn handen en voeten. Verzoeker handelde met de bedoeling het optreden van de politieagenten te verhinderen of minstens aanzienlijk te bemoeilijken. Politieagent T. liep een bloederige schram aan zijn linker onderarm, een hematoom, een hematoom aan de

linkerknie en een lichte zwelling op. Bij de straftoemeting werden volgende elementen in het voordeel van verzoeker weerhouden: (i) er was ten tijde van de feiten een zekere mate van ontremming; (ii) verzoeker heeft de feiten bekend; (iii) verzoeker heeft ten overstaan van de betrokkenen zijn spijt betuigt; (iv) de indruk van de eerdere detentie; (v) de verwondingen van de benadeelden waren gering en ook verzoeker had lichte verwondingen opgelopen door het incident; (vi) het feit dat verzoeker geen contact meer heeft met zijn familie. Volgende elementen werden in het nadeel van verzoeker weerhouden: (i) het bovengemiddeld agressief gedrag tegenover politieagenten; (ii) het feit dat hij meerdere strafbare feiten tegelijk heeft gepleegd; (iii) het bestaan van een relevant strafblad; (iv) een hoog recidivecijfer. Omwille van het relevant strafblad, het hoge recidiverisico en de bovengemiddelde agressie ten overstaan van politieagenten, werd – ondanks dat het verzoekers eerste straf als volwassene is – geen gunst van opschorting van de straf voorzien.

(c) met betrekking tot de straftoemeting in het arrest van 6 augustus 2019, dat de beroepsprocedure betreft van de zaak bedoeld in (a):

Bij de straftoemeting werden volgende elementen in het voordeel van verzoeker weerhouden: (i) verzoeker heeft de strafbare feiten bekend en heeft zijn excuses aangeboden aan het slachtoffer; (ii) verzoeker heeft tevens de strafbare feiten gepleegd ten overstaan van de politieagenten bekend en zich geëxcuseerd; (iii) verzoeker handelde onder invloed van alcohol; (iv) verzoeker was slechts eenentwintig jaar op het moment van de feiten; (v) verzoeker heeft tijdens zijn gevangenschap een integratiecursus gevolgd, evenals succesvol zijn middelbare diploma behaald, om zijn betere basis uit te bouwen voor zijn toekomst. Volgende elementen werden in het nadeel van verzoeker weerhouden: (i) de beide feiten werden gepleegd enkele maanden na zijn vrijlating uit voorlopige hechtenis en de herroeping van de strafoposchorting van de opgelegde jeugdsaf; (ii) de beide feiten betreffen opnieuw geweldsdelicten, die een hoog potentieel voor agressief gedrag aantonen. De rechtbank besluit tot een effectieve gevangenisstraf van één jaar en drie maanden, die passend is voor het misdrijf en het schuldinzicht, maar gerechtvaardigd vanwege de jonge leeftijd van verzoeker.

4.2.3. De Raad herhaalt dat de door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handeling, met name het opzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel, in België strafbaar worden gesteld in artikel 398 en volgende van het Strafwetboek. Dit misdrijf wordt gesanctioneerd met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig tot honderd euro of met een van die straffen alleen. Deze straffen kunnen worden verhoogd, ingeval van verzwarende omstandigheden tot een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en tot geldboete van vijftig euro tot tweehonderd (ingeval gehandeld met voorbedachten rade); tot een gevangenisstraf van twee maanden tot twee jaar en met geldboete van vijftig tot tweehonderd euro (ingeval de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben); tot een gevangenisstraf van twee jaar tot vijf jaar en geldboete van tweehonderd tot vijfhonderd euro (ingeval de slagen of verwondingen hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking ten gevolg hebben). Indien de laatstgenoemde verzwarende omstandigheid met voorbedachten rade wordt gepleegd is de straf een opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

4.2.4. Zoals hierboven evenwel is gebleken, dient de Raad vast te stellen dat het enkele gegeven dat de gepleegde handelingen in België strafbaar worden gesteld geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt 91 en 93).

4.2.5. De Raad betwist niet dat misdrijven tegen personen, waaronder het opzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel, een zeer ernstig karakter kunnen aannemen. Evenwel kan niet elk misdrijf tegen een persoon op éénzelfde wijze worden beoordeeld, waarbij moet worden vastgesteld dat er verschillende gradaties van ernst bestaan. Dit blijkt ook uit de door de Belgische wetgever voorziene staftoemeting, die naar gelang de omstandigheden sterk varieert tussen een maximum gevangenisstraf van zes maanden tot een maximum opsluiting van tien jaar. Hoewel elke vorm van het opzettelijk toebrengen van verwondingen uiterst laakbaar is, dringt zich bij de beoordeling van de "ernst" van het misdrijf een beoordeling op van de precieze omstandigheden en draagwijdte van de handelingen. Hoe laakbaar dit ook is, een eenmalige slag kan niet op dezelfde wijze worden beoordeeld als een zware verminking. De Raad wijst er hierbij op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing ook aangeeft dat het opzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel als een ernstig misdrijf wordt beschouwd, *"te meer indien de schuldige handelde met voorbedachten rade en de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben of zware verminking tot gevolg hebben"*. De Raad merkt op dat uit het hierboven weergegeven feitenrelaas van de strafrechtelijke antecedenen in Duitsland blijkt dat verzoeker wel degelijk een significante

agressie heeft vertoont. Het slachtoffer H. leed aanzienlijke pijn en een zwelling en roodheid op zijn rug. De verwondingen van de politieagenten waren volgens de rechtbank eerder gering. Anderzijds moet de Raad vaststellen dat nergens uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake was van verzwarende omstandigheden. Er kan op grond van de stukken niet worden vastgesteld dat er bij één van de slachtoffers sprake was van ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid of erger. De commissaris-generaal geeft aan dat meerdere van de gehanteerde methoden (opzettelijk schoppen, duwen en slaan) een grote kans op ernstige verwondingen met zich meebrengen, doch de Raad is van oordeel dat het in eerste instantie relevant is om te beoordelen wat de daadwerkelijk veroorzaakte verwondingen zijn in plaats van wat de handelingen mogelijks – doch niet reëel – tot gevolg hadden kunnen hebben. De Raad benadrukt andermaal dat verzoeker uiterst laakbaar gedag heeft getoond en dit tijdens twee afzonderlijk en kort op elkaar volgende gewelddadige incidenten. Rekening houdend met het geschetste feitenrelaas, acht de Raad deze geweldplegingen op zich onvoldoende om enkel en alleen op basis van de aard van het gepleegde feit en de schade die is teweeggebracht, te oordelen dat er sprake is van een “ernstig misdrijf”.

4.2.6. Wat betreft de straftoemeting herhaalt de Raad dat verzoeker door de rechtbank van München werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en drie maanden. Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing heeft weergegeven, voorziet de Belgische strafwetgever voor het opzettelijk toebrengen van lichamelijk letsel in een maximum gevangenisstraf van zes maanden tot een maximum opsluiting van tien jaar, afhankelijk van de omstandigheden van de zaak. Hoewel ruimer dan de hierboven voorziene gevangenisstraf van zes maanden, dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker opgelopen straf in het spectrum van de mogelijke vrijheidsberovingen, eerder neigt naar een *lagere bestraffing. De Raad moet verder vaststellen dat uit de beoordeling van de commissaris-generaal blijkt dat laatstgenoemde zich uitsluitend heeft laten leiden door de elementen die bij de straftoemeting door de rechtbank van München in verzoekers nadeel werden weerhouden, zonder hierbij tevens oog te hebben voor de elementen die in verzoekers voordeel werden weerhouden. De commissaris-generaal beklemtoont de elementen in verzoekers nadeel, zoals deze reeds hierboven in punt 4.2.2. werden weergegeven, doch laat de tevens in voormeld punt 4.2.2. weergegeven elementen die in verzoekers voordeel werden afgewogen volstrekt onbesproken. Er kan dan ook niet blijken dat de commissaris-generaal deze elementen – waaronder verzoekers jonge leeftijd, zijn volledige bekentenissen, zijn spijtbetuigingen aan de slachtoffers, de ongeremdheid vanwege de alcoholintoxicatie en het volgen van een integratiecursus, evenals het behalen van het middelbare diploma om een basis te leggen voor zijn toekomst – mee in zijn beoordeling heeft betrokken, laat staan dat kan blijken welk gewicht de commissaris-generaal hieraan heeft gehecht. De verzachtende omstandigheden zijn nochtans relevant en dienen in overweging te worden genomen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf (zie EASO *Practical guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 18). Hoewel de Raad de commissaris-generaal kan volgen dat het feit dat verzoeker zijn straf reeds heeft uitgezeten in Duitsland niet verhindert dat hij wordt uitgesloten, dient evenwel te worden benadrukt dat deze omstandigheid wel degelijk relevant is. De Raad wijst naar de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin werd vastgesteld dat het begrip “ernstig” een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren en dat het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24). De Raad neemt derhalve, naast de hierboven beschreven verzachtende omstandigheden, de omstandigheid dat verzoeker zijn straf in Duitsland heeft uitgezeten, tevens mee in overweging.

4.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zijn beoordeling van het ernstig karakter van het misdrijf tevens heeft laten leiden door de beslissing van de Duitse asielinstanties die verzoekers verzoek om internationale bescherming hebben afgesloten met een beslissing tot kennelijk ongegrond, waardoor hij werd uitgesloten van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Hoewel een uitsluitingsbeslissing door een andere Europese lidstaat een relevant element kan zijn, kan ook niet worden voorbijgegaan aan de hierboven beschreven omstandigheid dat het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming. De Raad wijst erop dat er intussen reeds meer dan vijf jaar is verstreken, sinds de beslissing van de Duitse asielinstanties en dat verzoeker intussen zijn straf heeft uitgezeten. Daarenboven dient de Raad vast te stellen dat de Duitse asielbeslissing, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, voor wat betreft de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, is gestoeld op opmerkelijke motieven. Zo wijst de Raad erop dat de feiten waarvoor verzoeker in Duitsland werd uitgesloten zich ook op het Duitse grondgebied, aldus het land van toevlucht, hebben voorgedaan. Bovendien stoelt de uitsluitingsbeslissing op het motief dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij is veroordeeld voor één of meer opzettelijke misdrijven tegen het leven, de fysieke integriteit, seksuele zelfbeschikking, eigendom of verzeker tegen handhavers, eigendom of voor verzeker tegen ordehandhavers en is veroordeeld tot een vrijheidsstraf of een jeugdstraf van ten minste een jaar, op voorwaarde dat het strafbare feit is gepleegd met geweld, met gebruik van bedreiging van lijf en leden of met sluwheid of een strafbaar feit is volgens § 377 van het Duitse wetboek van strafrecht. Uit de uitsluitingsbeslissing blijkt verder dat deze in belangrijke mate werd gesteund op de vaststelling dat een concrete dreiging van herhaling van

vergelijkbare ernstige feiten voorligt. Hoewel in de beslissing van de Duitse asielinstanties meermaals het woord uitsluiting wordt gebruikt, blijkt uit nazicht dat deze beslissing voor wat betreft de vluchtelingenstatus is gesteund op §30 (4) van de Asylgesetz, dat stelt dat een asielaanvraag als kennelijk ongegrond moet worden afgewezen indien aan de vereisten van artikel 60 (8) zin 3 van de Aufenthgesetz is voldaan. Laatstgenoemde bepaling voorziet in de uitzondering op het verbod van non-refoulement indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de gemeenschap omdat hij wettelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf of jeugddetentie van ten minste een jaar wegens een of meer opzettelijke misdrijven tegen het leven, de lichamelijke integriteit, de seksuele zelfbeschikking, het vermogen of wegens verzet tegen ordehandhavers, mits het misdrijf is gepleegd met geweld, onder bedreiging met gevaar voor leven of ledematen of door misleiding, of een misdrijf is in de zin van artikel 177 van het Wetboek van Strafrecht. Dit lijkt veeleer te corresponderen met de mogelijkheid om geen status te verlenen aan een vluchteling, conform artikel 14, lid 5 van de richtlijn 2011/95/EU en niet met de mogelijkheid om iemand uit te sluiten van de vluchtelingenstatus, conform artikel 12 van voormelde richtlijn. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat zowel §30 (4) van de Asylgesetz als artikel 60 (8) van de Aufenthgesetz thans zijn opgeheven en vervangen door andersluidende bepalingen.

4.2.8. Het geheel van de voorgaande omstandigheden in acht genomen, is de Raad van oordeel dat de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker in Duitsland – zoals deze door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing werden opgenomen, waarbij de aanvaringen van verzoeker met de jeugdrechtbank niet in de beslissing zijn opgenomen en deze ook niet in hun volledigheid in het rechtsplegingsdossier zijn opgenomen – niet volstaan om vast te stellen dat verzoeker een “*ernstig misdrijf*” heeft gepleegd en op grond hiervan kon worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus conform de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad komt tot deze beoordeling na een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval en onderstreept hierbij dat (i) verzoeker weliswaar twee afzonderlijk en kort op elkaar volgende gewelddadige incidenten heeft gepleegd, hetgeen uiterst laakbaar is, doch dat uit de feitenomstandigheden niet zonder meer blijkt dat deze feiten de vereiste ernst bereiken, rekening houdend met de vereiste restrictieve interpretatie van de uitsluitingsgrond die slechts in uitzonderlijke situaties wordt toegepast; (ii) verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en drie maanden, wat niet gering is, doch zich tevens aan de lagere kant van het spectrum van mogelijke straffen bevindt; (iii) de Duitse strafrechter verschillende verzachtende omstandigheden heeft weerhouden, waaronder verzoekers jonge leeftijd ten tijde van het plegen van de feiten, het gebrek aan contact met zijn familie, het handelen onder alcoholintoxicatie, de volledige bekentenissen en spijtbetuigingen, het volgen van diverse cursussen tijdens zijn gevangenschap om een basis te leggen voor zijn toekomst, die door de Raad tevens in acht worden genomen; (iv) verzoeker zijn straf in Duitsland heeft uitgezeten en het begrip “ernstig” in de loop van de tijd kan evolueren, evenals (v) de uitsluitingsbeslissing in Duitsland, waaraan de commissaris-generaal een behoorlijk gewicht hecht, is gestoeld op opmerkelijke motieven.

4.2.9. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in zijn beslissing geen uitspraak heeft gedaan over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, waarbij hij stelt dat er geen verplichting is om de voorwaarden tot insluiting van de internationale bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

4.3. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

4.4. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 september 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. DENIES,

V. LAUDUS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES